

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. září 2013 č. 9 / 13

Tiskovka jako show (29 07 2013)

Na rozdíl od parlamentu a vlády spočívá ta zábavnost v humoru, sem vnášenému. Zejména panem starostou a prvním místostarostou. Zejména proto, že se nemusíme zabývat nějakým odvoláváním někoho, ale třeba tím, jak si jeden hoteliér postaví reklamní áčko před hotel druhého hoteliéra a zda smí, či nesmí. A jak je to s nějakými 300 metry podle nějakého předpisu. No není to záležitost přímo státnická?

Pak ale to, co jedny jičínské noviny nadepsaly: „Za rok může mít Valdštejn v Jičíně sochu.“ Je to pár let, co to bylo na programu a teď nabídka z Prahy. Že do Jičína kopie. Dotazy, diskuze o tom. Sdělení, že jsou k dispozici i náměty některých osobností z okolí. Jiné. Třeba věst to trochu do ironie. Pan starosta uzavřel věc, že požádají o vyjádření kulturní komisi. Hm.

Naše noviny podotýkají, že kulturní

komise je orgán jmenovaný a že jsou tu i obyčejní občané, kteří tu žili a budou žít. Není to námět pro otevření jejich diskuze, či ankety, když je ta sezona okurek? (Nám jich moc nevezšlo.) Ale, prosím, nevydávat 1,5 % odpovědí za názor občanů, jako se už na radnici přihodilo. Naše noviny soudí, že za rok nebude v Jičíně mít Valdštejn sochu a snad by šly i do sázky.

Let

aneb

Jak se elegantně zbavit nepohodlného novináře

Pan starosta řekl: „... a jako doyena vybrali jsme proChora.“ A už jsem letěl. Balonem typu BB42Z. Ale jsem si nejdříve vyhledal ve slovníku: doyen [doajen] = nejstarší člen nějaké skupiny. Otta píše, že „... vede sbor při slavnostních ceremoniích a za něj proslovení činí.“ Tak proslovování mám z domova zakázané všeliké.

Mongolfierům sice jejich zvířata v roce

Kurz praktické astrologie

Přijďte se naučit základním astrologickým principům, naučit se vykládat nativní horoskopy (a zejména porozumět svému vlastnímu) a dozvědět se něco o pokročilejších astrologických pracích, jako jsou prognózy či základy astromagie! Důraz při výuce je kladen na podpoření přirozené astrologické intuice a sebedůvěry vás účastníků, abyste dokázali svobodně astrologicky myslet bez složitého učení a memorování. První lekce se koná ve středu 18. září od 17 hodin v centru Duhová medicína v Jičíně, více informací na www.duhovamedicina.cz, o lektorovi na www.marekhofman.cz. Těším se na vás! Marek J. Vavřinec Hofman

Realita je napětí mezi pozorujícím a pozorovaným. (J. Šíma)

1783 ve zdraví vrátila, ale to bylo za francouzských větrů a pod balónem topili slámou. Tady foukne západní a zmizíme někam nad širé ruské pláň. Alespoň poznáme, jak socialismus vypadal.

Nicméně jsme brzo ráno ve středu 31. července těch 4 500 kubíků horkého vzduch nafoukli a letěli. Sice jsem křičel, ať Jičíňáci, co tu zůstali, tady už žádného starostu a místostarostu neodvolávají, ale jednak mne nikdo neposlouchal a ani mne nebylo slyšet.

Najednou jsme byli nahoře. Neřekli byste, tak je z nadhledu ta jičínská radnice malá. Ale město krásné, myslím tím historické stavby. Na koleji se z té výšky ani nepozná, jak je důležité zanechat směšného hašteření a začít s ní něco dělat. Pan místostarosta Hamáček si prohlížel střechy a zaznamenával si, kde je třeba co opravit. Ostatní jen tiše zírali na tu krásu. Akorát někdo řekl: „Tý vole to je...“ Možná jsem to byl já.

Nu a pak jsme letěli nahoru, dolů, tam a zpátky. Vítr se totiž v jednotlivých výškových vrstvách mění a tak jsme se chvíli vraceli. Zaletěli jsme tím pádem téměř nad valdický kriminál. To by mohlo být zajisté tématem k mému ironickému psaní, ale ten jeden pán, ten v našem koši nebyl. Tak jsme letěli dál.

Měl bych psát o té kráse viděné shora. O lesích, mlhách, Zebínech, Lodžích, rybnících, ale nějak to neumím. Ostatně stejně jsou na to slova zbytečná.

Zkrátím to. Přistáli jsme. Sbalili balón a pak klečeli v mokré trávě a tam nám podpalovali vlasy, to ve jménu ohně. Pak to ale sfoukli ve jménu větru. Nakonec sypali na hlavu červenou hlínu a polejvali to šampaňským (Země a voda). Čímž jsme byli pokřtěni na hrabata ze Stavů, protože tam jsme přistáli.

Takže jsem i doyen i hrabě, pánové, kdo z vás to má? Akorát jsem z toho trochu zrozpačitělej. Snad jsem radši, když se na to můžu z povzdálí dívat, trochu fotit a drze o tom psát.

Roman

Vlastním jménem Roman Szpuk, český básník z Wimperka. Jednou líčil, jak na něj ve službě (meteorolog na Churáňově) přišla ta přhoda a jak byl Meresjev (plazil se k mobilu). Kdyby helikoptéra přiletěla o hodinu později, už by nám to neměl kdo vypravovat. Náramně se tomu smál. Vůl. Poslal mi článek o romské slavnosti. Nebo soutěži cikánských tanců? To je jedno. Taky tam píše, jak hrál s cikánskými kluky fotbal. Líbilo. Odpověděl jsem v blogu, že děkuju, že to je ono. Takhle ta integrace. Neformálně. Lepší, než všechny komise a všichni zmocněnci za vysoké státní peníze. Napsal jsem mu to do toho blogu, ale ono se to neotisklo, asi to neumím, tak to píšu sem.

Jedna z mých poznámek na okraji novin byla se ho zeptat, kdy svoje postřehy vydá knižně. Něco je v blogu jejich autorské tvůrčí skupiny. Tady je adresa na skupinu XXVI:

http://www.xxvi.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=420:putovani-s-androi-a-monachy-po-pustinach-abretey&catid=1:stalo-se&Itemid=27

S Pavlem K

si povídáme u piva. Vypráví, jak se zachraňují malby na nádraží. Celou nelehkou technologii. Jak ti, kteří se přičinili, zajistili jejich rekonstrukci za minimum peněz. Chápu, že právě tady občanská iniciativa Jičínské besedy a dalších hrála velkou roli.

Hlavně ale mluví o sbírání pověstí. Ale nejde jen o pověsti klasické. Obchází pamětníky, sbírá jejich dojmy, vzpomínky. Nahraje, doma přepisuje. Archivuje. Když píše články, okomentuje z mnoha pohledů. Podobně, pokud vyjde kniha. Šílená práce, to přepisování sahá často přes půlnoc. A cenný je ten komentářní přístup.

Sem patří i o poustevníkovu u Lodžie. Jak ten úplně první vznikl ve věznici a to z chleba. Jiný materiál nebyl.

Úžasné dobrodružství, to studování historie i podobné kulturní bádání!

Kofeny , ty si člověk nevybere, jsou mu přiděleny dobou. (E. Haki)

Profesionálové tohle všechno nemohou stačit. Tak to zbývá na Pavlech a jemu podobných. Badatelích, organizátorech. O některých se ani neví. Oni to ani třeba nechtějí. Jim stačí, že po nich zůstane ta vykonaná práce. I proto jsou Štefani a jiná setkání, aby se jim poděkovalo.

Catherin – malířka

(Náčrt k portrétu)

Priznávám, že jsem do „ateliéru“ šel proto, že vím, že Catherin je pěkná holka. To ale nebyl jediný důvod. Catherin je i zajímavá uvnitř. To my znalci v určitém věku poznáme.

Malíři nikdy nemalují celý obraz venku. Tam začnou. Pořádí si náčrty, finál nastane v ateliéru. Někdy tam vzniká téměř celý velký obraz. Catherin Baker měla v rámci Jičínského plenéru svůj ateliér v Káčku. V rohu u okna byly malířské štafle, vedle stůl, další stůl. Na stolech všelijaké hrníčky s barvami, tuby barev, všelijaké flaštičky a štětce. Proti štaflím s napnutým plátnem je židle, ale mnoho na ní paní malířka nenaseděla. U nohou stojanu opěně dva malé nedokončené obrázky a poházené ubrousky od barev. Na sobě triko bez rukávů, zástěru, kalhoty pod kolena.

Já neumím Bristolsky, ona Jičínsky. Tak mne Lenka představila a já jsem řekl, ať se nenechá rušit a nachystal si Canon. Bylo vidno, že rušil jsem velmi. Ale neodolal jsem touze zachytit ten malířský neklid. Byl velký. A já měl výčitky, že jsem ho trochu způsobil. Bylo jasné, že Catherin je ten typ košťáče, který se zavře se svým tvůrčím mučením, zakouší, opravuje, doplňuje a na veřejnost vyjde s hotovou věcí. Přesně tohle činila. A já tam s tou cvakač bedýnkou překážel.

Catherin má barvy, které přesně odpovídají její plachosti. Možná by někdo řekl nevyzrádně. Ó ne. Je v nich jasná výpověď o motivu. Nanáš je, pak rozmazává, někdy papírovým ubrouskem i odmazává. Dominantní byla v této době žlutá. Ostatní

neumím pojmenovat, ony budou zřejmě až v kontextu.

Pak vezme dívka skicák, barevný záznam ze své pouti Jičínem. Je tam taky žlutá a nějaké čáry. Přidrzuje u štaflí a přenáší zachycené štětce na plátno. Neumím posoudit, zda věrně, nebo už je tam tvůrčí posun. Rozhodující je výsledek, řekla by asi.

Nemluvíme, já překážím s foťákem, proti oknu fotí se špatně. Ona se trápí, snad to můžu prozradit. Ale je tak slušná, že mne nevyhodí. Loučím se pokynem ruky, ona se usměje. Poprvé. Rychle znovu vytáhnu foťák a zuby naznačím, že ji chci usměvavou. Zapózuje. Možná trochu nesměle.

Ze společnosti

Vyšel srpnový Čaj, který vydává Václav Franc. Je k máni v knihovně. Mají tu své povídky členové LIS V. Franc, Z. Zákoutská. Ze vzdálených autorů jsou tu ekologické básně ekologa J. Zemana, rozhovor o Almanachu současných českých básníků a básníků. Editor V. Stibor hodnotí stav ve vydávání poezie u nás. „Je to smutné, že sponzoři a mecenáši snad zmizeli kdesi na ostrovech Karibiku... Jedinou podmínkou bylo pro každého autora zakoupit si pět výtisků, aby bylo alespoň na náklady tisku...“

Kousky z deníku

30 07 2013 **Rozvázím**

Zatímco před měsícem jsem byl celý mokrý, tak teď jsem zase celý mokrý. Liják, teď horko. Léto má mnoho podob. Prý jako láska. Dostává se mi zpětné vazby. J se líbí psaní o holkách. Akorát si nejsem jist, jestli se to líbí Há. (Hrabu v archivu. Nacházím.) Pavel Kohout napsal o Vaculíkovi oslavný článek. Vaculík k tomu: „V tom článku si všiml něčeho, čeho před tím nikdo: že já bych bez své manželky nebyl tak velký, jak on mne vidí.“

Pointa? My své ženy doceníme někdy až se zpožděním. Ale ani s tím zpožděním nemusí to ony vědět.

Když jsem jel od Vokšic, došlo mi, že voní obilí. A vybavilo se Švabinského Srpnové poledne. I když srpen ještě není.

02 08 2013 **Zase Popravovna**

Ze zahrádky v tomhle počasí jediná možná. Ještě taky Burli. Tak tady docela živo. Přijatelné místo, kde sedí otec s dcerou. Asi. Hrajou nějakou vykládací hru a házejí u toho kostky. Docela se baví. Přes noviny je pozoruju. Všimli si. Zeptal bych se, co je to za hru, ale jsou to Němcové. Pak se vzájemně přes stůl fotí a dělají u toho ksichty. Pak si ty fotky ukazují a smějou se u toho. Je to fotogenické, tedy by bylo, fotit je oba. Kdybych měl foťák. Kdybych měl odvahu.

Tak si v novinové pauze připomínám Nabokova. Ta holka mohla by být Lolitou. Třináct asi, pusou takovou do účka, žádný prsa, ale budou. Příjemný úsměv, ani se nepozná, že německý. Vlastně je tma. Hospoda rozsvítila. Zamyšlen jsem ten přechod nepoznal. To se někdy stává – jsme najednou v jiné situaci a ani o tom nevíme, dojde nám to pozdě.

Při odchodu jdu pozdravit H. Jávůl. Slovní kulomet. Za čtvrt hodiny celý jeho osud od dětství. S důrazem na to, že doktoři přes brejle mu nepomůžou. Barvitě líčení, jak ho bifokály poslaly k zemi. Utíkám. Ani se nestačil zeptat obligátně – a co ty? Stejně by se nezeptal. Všichni jsme jen do sebe zahledění. Náš příběh je přece nejdůležitější.

Na náměstí spousta lidí. I když už pozdě, do kruhu tu narovnána stará krásná auta. A v nich mladé i staré dámy a pánové v dobovém oblečení. Jedněch ptám se, kolik takové auto. Šofér říká, že jeden a půl. Milionů. Za rok mu bude sto let. Nejvíc se mi líbilo takové, které vypadalo jako kočár,

akorát s přidělaným motorem. Úžasné nablejskaný kočár.

03 08 2013 **Baví mne**

číst si o lidech. Nacházet moudra u těch, které odněkud znám. Jako autory, sportovce, režiséry. Nechci, co papá pejsek KG. Nevím, jestli má psa. Nezajímá mne IB. Ale líbí se mi, když Lidovky přinesou povídku Emila Hakla, že tam na půlstraně jsou jeho názory. Taky mají v sobotu rubriku Inspiraice, Věci, Místa, kde se osobnosti vyjadřují. Zajímavé. Taky pro to, že není od věci zkusit si to sám, zodpovědět ty otázky. Ještě jsem to neudělal. Asi se trochu bojím. Že nebudu umět odpovědět. S četbou těch a o těch lidech bacha, abych tomu nepropadl. Nevzdáil se od své (všední) reality.

04 08 2013 **Vstávání**

je stále větší problém. Nechce se. Ale dnes se povedlo. V tom jakémsi bděnospaní najednou se mi zjevila první věta článku. A to mi stálo zato vyskočit. Báł jsem se, že ji zapomenu. Při cvičení pořad jsem si ji opakoval. Snad se podařilo.

Když to píšu s trochou zpoždění, vybavuje se mi, (promiňte, nepatří to sem, ale se k tomu principu pořad vracím, i když je to nesrovnatelné) jak za socialismu věznění básníci se učili své vymyšlené básně nazpaměť a po propuštění je psali. Nesměli mít totiž tužku a papír. Hořícký pan Hlavatý a další.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník

založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská

367, Jičín,

tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL, s. r. o., Jičín, Město Jičín

05 08 2013 Přebírám

si ten svůj binec a zjišťuju, jak se stále méně vyznám. Ve všem. Na okraji novin, které zrovna čtu, znamenám si, co musím. Třeba: „Román – kdy vyjde.“ Nebo: „Singh – kde budu.“ Pak ty noviny najdu, čtu to, nevím, co to znamená, co jsem tím mínil. Celý život hledám vhodný systém, jak zachytit momentální nápady, aby lidstvo o nic nepřišlo, ale zatím jsem ho za 73 roků nenašel. Už jsem si i tablet pořídil, abych zjistil, že papírky jsou nejlepší. Akorát že se ztrácejí, nebo jsou nevysvětlitelné.

Dědeček Cimbál stříhal okraje Rudého práva na poznámky. Ach ty geny! Psal se na ně třeba nákup. Ale on si své poznámky psal do školního sešitu. I tady byl úsporný. Vedle sebe se třeba objevil věty: „Včera zemřel pan prezident Gottwald. Ráno se nám prskala koza.“

09 08 2013 Shromáždění DSSS –

- společně proti cikánskému, exekučnímu teroru a policejní brutalitě. S tímto datem a nadpisem bylo na radnici předáno Oznámení o konání. Asi má všechny náležitosti. Je tam čas 15 – 18 hodin, mluví se o seznámení se současnou vnitropolitickou situací, o počtu 100 – 300 osob, o pořadatelské službě. Svolavatelem je Dělnická strana sociální spravedlnosti. Na radnici z úst starosty a místostarosty Matuchy dovídám se, že shromáždění bylo na radnici předjednáno a řádně oznámeno. Že splňuje zákonné náležitosti a že jej nelze zakázat. Že pořadatelé chtějí publicitu a jakýkoli odpor občanů, na kterém by musela zakročit policie, by znamenal jejich zviditelnění. O to jim jde. Třeba i o to, aby se tady soustředila policie a ta pak chyběla v Ostravě, kde se patrně chystá akce větší.

Tolik úřad a samospráva.

Od občanky dostal jsem toto vyjádření: „... naši páni radní jsou pouze velice připosraní a nedělat proti tomu nic je pro ně to nejjednodušší. Ale toto není řešení. To je přesně postoj dnešní společnosti. Tíše to tolerovat, nic nepodnikat, nechat to neonacistické podhoubí v klidu vstoupit do našich měst a našich myslí. My určitě půjdeme v sobotu alespoň pískat.“ Pak je další reakce: „V synagoze se od 15 do 17h budou číst romské pohádky pod názvem "Pohádkou proti nenávisti". Bude to poklidné shromáždění na protest proti pochodu DSSS. Bude to hlídané policií. Všichni jsou zvaní.“ Tak to jsou dvě stanoviska. A jedna bohubilá aktivita. Které je správné? Kdo má větší pravdu? Když tento text předám novinám, dozvědí se lidé, kdy a kde. Přijdou. Mnozí v touze po senzaci. Aby bylo vytržení z nudy. Aby mohli u piva povídat, jak to jedna, nebo druhá strana dělá blbě. I tohle je demokracie. A my s ní ještě neumíme zacházet. (Psáno 22 08 v 10:39)

10 08 2013 Výstavy – jak psát?

Někdy je to jasné. Vstoupím do místnosti a vidím, že to je ono. Někde ale vymyslím únik. Jak a o čem psát, aby se člověk někoho nedotknul, aby byl článek pravdivý. A objevuje se otázka kritického pohledu. Mám? Tady, ve světě amatérů? Mám já, v těchto věcech nevzdělaný, právo? A jaká je moje povinnost novináře? Žádná sranda. Tohle je test na mne. Kde jsou ty časy, když se mezi obrazy pohyboval se svými širokými kšandami Vladimír Komárek a já za ním přišel s otázkou: „Co tomu říkáte, mistře?“

11 08 2013 Poslal jsem email:

Přiznám se, že jsem se při čtení Vašeho emailu rozesmál. V poslední době vidím v Jičíně několik příkladů „neharmonických“ vztahů. Prostě

party, které dělají dobrou věc, se hádají, nebo skoro hádají, nebo dočista rozhádají. Je to i námět na fejeton, spíš na přímo studii. Nebudu jmenovat které, to není podstatné. Ten úsměv byl o tom, že nejste sami, nejsme sami. Jeden z poznatků toho jevu je, že veřejnost to ani moc neví a nakonec ji to nezajímá. Ona chce akce. A ty jsou.

16 08 2013 **Studánka**

v louce pod lesem nad Hádkem zůstala přírodní. Ale je tu tabule naučné stezky a hlavně lavička. Boží místo k posezení, když je čas. Právě tak jako start na švestky, pokud člověk přijde včas. Mám psát, že jde i o místo k rozjímání? To má každý svoje, pokud ho má.

17 08 2013 **Na hrázi rybníka Hádek**

je parta náctiletých s láhvemi coly. U výpusti sedí nahý člověk. Pak si všímám, je nahý proto, že si právě vypral oblečení, které suší na zábradlí. Vedle něho leží spacák, nějaké drobnosti. Má dlouhé vlasy, je opálený, asi i pěkný mužský. Ze slušnosti nevidím mužské detaily. Nevím, třicet, čtyřicet let?

Na co asi myslí? Nebo je v tom blaženém stavu nemyšlení, který neumím? Kam půjde, až mu ty kalhoty trochu proschnou a on si je oblékne? Bude mu vadit nahá cesta k zábradlí před mladíky a dívkami? Ale hlavně – je někde doma? Kde bude spát? Čím se bude zabývat? Proč je na světě?

Mám pocit, že je spokojený, že se cítí dobře. Jsem vůl, že jsem s ním nezavedl řeč. Třeba by poradil leccos.

20 08 2013 **Cesta ke hřbitovu**

Kam s kočárkem na Novém Městě? Příjemný je chodník pod lipami, které lemují Lidické náměstí. Ale to jen večer, kdy nejezdí auta. A tak trochu klidným místem je asfaltová cesta podél hřbitovni zdi. Cesta ke hřbitovu.

Ale tak se jmenuje zajímavý román Oty Filipa. Sám Filip měl pestrý osud. Ale tady: Z jedné strany dlouhatánská bílá zeď. Za ní, uvnitř, zóna klidu. Taky umění. S kočárkem do roka tam nesmím. Ta zeď je dobré oddělení dvou světů. Pomínu silnici obchvatu. Auta, když fouká od západu, jsou tu dost slyšet. Ale obzor – jižní i západní dobrá je vyhlídka. Prořiznutý Veliš, pak lesy, Loreta, lesy. Někde u Trojice mračna. Občas tam prší, nebo se odtud děšť žene na Jičín. Tam je budoucnost, která sem teprve přijde ...

Tahle cesta, absolvovaná tam i zpátky, trochu pročistí hlavu. Možná víc v době, kdy fouká, prší, nebo pršení se chystá.

21 08 2013 **Výročí**

V 12:30 u pomníčku obětí na Letné, kde polští vojáci zastřelili dva jičínské občany. Přišli lidé z radnice, odbojáři, novináři. Občanů nemnoho. Květiny, krátké slovo starosty. Mimo jiné o tom, že normalizace byla nejtěžším naším obdobím, kdy se lámaly charaktery.

Milé bylo, že přišly malířky a malíři (ze 7 zemí), kteří tu jsou na Plenéru, každý jednu květinu. Možno hodnotit i jako omluvu lidí z některých zemí za invazi.

Pamětníci vymírají. Řeč byla o filmu, který k věci natočen, měl by se najít, připomenout. Zdali jsou sesbírány vzpomínky pamětníků? A publikovány?

23 08 2013 **Sobotní program v Jc je pestrý**

Těžko vybírá občan na zítřek, ještě tíže novinář. Tak Standa Penc v Milkovicích pořádá už 12. ročník **Kozího mejdanu**. O tomhle neformálním setkání s bohatým programem tradují se všelijaké zvěsti. Ale – kdo z těch šířitelů přijde se podívat na místo? Bez problémů možno přespát a vidět.●V deset

začíná na radnici výstava z tvorby mezinárodního Jičínského plenéru. Na pozvánce je 10 umělců ze 7 zemí. Loni byl to poutavý pohled na Jičín očima cizinců. ●V Sobotce na Šolcově statku je vernisáž pana fotografa Hodíka. Podle pozvánky a životopisu mohlo by jít o citlivý pohled na život. ●V šest večer hraje v bráně Majda Uhlířová (viola de gamba) s Terezou Pavelkovou (teorba). ●A od 18 je na Bradech koncert na oslavu opraveného kostela sv. Bartoloměje. ●Takže kdyby někdo říkal, že se v Jičíně a okolí nic neděje, tak neví, co mluví. A to se ještě nezmiňuju o hezké pozvánce z Hotelu Pod Zvičinou, kde oslavují Karla Zemana a jeho fantastické filmy. A teď do toho přišlo oznámení, že v sobotu je plánován v Jičíně pochod DSSS – společně proti cikánskému exekučnímu teroru a policejní brutalitě.

Kačenka – Ninka

- S Kačou vedeme řeči o Pirátech z Karibiku. Zná piráty jménem, i jejich milenky. Charakterizuje mi i povahu některých. Žije v přesvědčení, že tak opravdu bylo. Těší se na nedělní film v televizi. Rozebíráme ten děj, tvrdím, že hlavní pirát je podobný jednomu příbuznému. Dohadujeme se o tom, zdali by ten příbuzný nemohl být taky pirát. Trochu se zarazí. Vymýšlím, že jede po Jizeře s pirátskou lodí a hledá v písku poklad. Dohadujeme se, nevěří mi. Končíme tím, ať jizerského piráta namaluje. Jsem zvědav.

- Přijelo k nám miminko Ninka (11). Rodiče ji vyložili, kromě ní ještě sedačku do auta (nepotřebnou), skládací postýlku (málo potřebnou), několik tašek oblečení, maminkovského jídla, plín. Když jsem Nině ukazoval, že lípy už odkvetly, rodiče odjeli. Ninka si toho nevšimla, kdyby uměla mluvit, řekla by, jak ji znám, že je jí to jedno.

Tedy, trochu mluví: dede, vávává (indiáni) a tak. Docela si rozumíme. Horizontálně se pohybuje po svých – kolenech a rukách. To umí rychle, zejména, když na chvilku odejdeme, to nás hledá. Vertikálně se pohybuje ráda. Když se dá někam vylézt, pokouší se. S potěšením sleduju, jak dává kolínko na gauč a vyleze tam. Objeví sponu, říkám jí: „Ty vole, když ji hodíš za gauč, dostaneš potlamě.“ Hodí ji za gauč. Měl jsem pocit, že se při tom škodolibě usmála. Věděla, že bych se do její tlamičky netrefil. Tak jsem alespoň zvedl hlas, abych si zajistil autoritu. Dala se do náramného bréče. Chvilí jsem ji nechal, byla půvabná. Pak jsme šli jíst broskev.

Na zahradě spolu všechno děláme. Uřízneme klacek, osekáme ho, přitlučeme k malině, přivážeme. Dám jí trhat lístečky z větvičky, pak kousek dřevíčka. Ochutná. Zahrada ji baví. I výlet okolo Hádku. Jede v kočáru, protože v trávě jsou klíšata. Vysvětluju jí, že budeme krást švestky. Ochutnává z každého stromu a kyselý ksicht nedělá, takže nevím, jestli jsou zralé. Nejsou. Lísky, co se potápějí, odletěly. Mrzí mne, že jsem jí je slíbil a teď nesplnil. Tak usnula.

Kočár s celou bagáží jsme dotlačili do parku, tam se vyčvachtala, zamáchala celá, pak si hrála nožičky v kočáře a my pili pivo. Koukala se tak závistivě, že se nedalo odolat. Namočili jsme v pivu dudák a pak viděli, jak dovede být miminko šťastné. Vyndala dudák a podává ho, že chce ještě. To jsme odmítli, co kdyby se někdo díval. Když začala hrát kapela, pohupovala se v rytmu, když ostatní tleskali, vysvětlili jsme jí, že může taky. Zkoušela to.

Zážitků bylo tolik, že nemohla usnout. Ukolébavky nepomohly, pak přišly národní, některé i trochu s lechtivým textem. Nic. Usnula, až když jsem zpíval „Celá má rota zná moji lásku ...“

Vysočinou (za J. Pruchou)

Celá příčina byla v cestě na Župandu. To je samota, kde žil malíř Jindřich Prucha. Nežil dlouho, jen osmadvacet let. Skončil za války už ve čtrnáctém roce v Polsku. Jeho Ptáčnice, či Jaro v Železných horách, to jsou obrazy, které se v myslí stále vybavují ...

ÚT

Nymburk. Po které straně vody? Poradí pěkná paní. A dodá – vy jste P z Jičína. Dochází. Jitřenka. Dítě pana malíře Čapka. Jak je to dlouho, co měl v galerii výstavu?

Stežka podél vody je správně asfaltová, ale kořeny topolů z ní udělaly pěknou roletu. Mají na to právo, ony jsou tu doma. Jen dvě lodě za celou cestu. Pak Poděbrady, soutok s Cidlinou. Všude si Labe teče po svém. Majestátně. Ke kolínské katedrále jen malá odbočka. Pak Starý Kolín. Lamy, velbloud. Dvouhrbý. Najednou. Kde se bere tady?

Zámek Kačina je empírová stavba dlouhá 227 m. Opět najednou. Les, příjemná cesta, les se změnil v park (anglický) a v té zeleni veliká bílá budova. Než ji objedu, najedu tři čtvrtě kilometrů. Okolo ticho, jen ty úžasné stromy. Piju si kafe na závětrné straně, koukám na ně a ten klid mne začíná prostupovat.

Zřavá servírka klímá v prázdné kavárně, natočila mi vodu na cestu a pověděla, že Žehuňská obora asi pro veřejnost zavřená.

Byla. Ani jelen bílý, ani daněk. Objíždím celý park, asi pět kiláků. Novodobý pan hrabě má své jeleny pro sebe. Plot je pevný, místy až neprůhledný. Na letiště mne taky nepustí. A zrovna lítají. Gripeny a ještě jedna značka, kterou jsem zapomněl. Už vím, Icao. Stojím na silnici, přímo nade mnou jdou na přistání. To je dobře, že u nás máme jen ty Česny a větroně.

Na stadionu v Čáslavi začínala Kratochvílová. To tu ještě byla škvára. A trenér Kváč. Byl voják. V srpnu 68 postavil do brány kasáren tanky a Rusové si netroufli. Teď tu má prý Jarmila pár menších dětí na trénování.

Šenkýřka v hospodě Na Fortně mi říká miláčku. Ego mi stouplo jen chvíli. Než jsem přišel na to, že tak říká všem štamgastům. Beru si Rychtáře ven. Zapadající slunce osvětluje Petra a Pavla. Plácky u kostela bývají jediným klidným místem. Tady ještě dlážděný krásnými kočičími hlavami. Gotika uvnitř je tajemná, slunce už zašlo.

Nějaká parta vejrostků vzala si na tribunu Stadionu Jarmily Kratochvílové pít a dvě holky a užívají si mládí. Volové, musej u toho tak řvát, když tu chce člověk po sedmdesáti km usnout?

ST

Ráno jsem lustrován místní policií, ale se omlouvají, že je to jejich práce. Někteří máme svou práci. Stejně jsem vzhůru. A ještě mi poskytli cenné místopisné informace. Když jsem si na radnici čistil zuby, jsem lustrován podruhé. Rozhovor byl pikantní, zvláště slova – a kdo jste vy? Tak jsme se na tom hajzlu představili s panem místostarostou.

To jsem ještě nevěděl, že své Ptáčnice neuvidím, protože mají v Galerii dovolenou. Žleby jsou takový Karlštejn a ještě do kopce a z kopce. Takže dál. Ano, už jsem z roviny pryč. Chittussiho galerie v Ronově nad Doubravou taky zavřená, klíč nedostupný. Ale kostel pěkně uprostřed náměstí, aby bylo zřejmé, co je nejdůležitější. Lichnice je nad Třemošnicí na takovém kopci, že mne bolí nohy už jen od pohledu. Nojo, Železné hory.

(pokračování příště)